

ஆத்தங்கரை ஓரம் புதினத்தில் புலப்படுத்தும் பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்

செ. சாந்தி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அய்ய நாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரி, சிவகாசி-626123, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Tribal Peoples' Life Values in the Novel "Aathangarai Oram"

S. Santhi a,*

^a Department of Tamil, Ayya Nadar Janaki Ammal College, Sivakasi-626123, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
samsanthi2020@gmail.com

Received : 08-07-2021
Revised : 13-05-2022
Accepted : 28-05-2022
Published : 27-07-2022

ABSTRACT

Literature has been subject to change from time to time, from the Sangam period to this period. People's taste, time, environment, politics, etc. are the reasons for that. Such changing literary forms are called fiction literature. Short stories and novels, which highlight people's beliefs, language, religion, life, culture, etc., belong to this type. The purpose of this study is to highlight the life values of the tribal people who have been included in the novel 'Aathangarai Oram', written by V. Irai Anbu I.A.S., a multi faceted personality, who has made a footprint on various platforms like short stories, novels, youth books, essay collection books, question and answer books, and English books. There is a tendency these days to consider polished looks and tongue-in-cheek English fashionable. Apart from that, the interests of the tribal people, who have a childlike mind, a mind that loves the soil and considers the suffering of others as their own suffering, and the fighting spirit of fighting to protect it, are to be explored through this article.

Keywords: Aathangarai Oram, Tribal People, Irai Anbu, Life Values

முன்னுரை

சங்க காலம் தொட்டு இக்காலம் வரையிலாக இலக்கியமானது காலந்தோறும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டதாகத் திகழ்கின்றது. அதற்கு மக்களின் ரசனை, காலம், சூழல், அரசியல் முதலானவைகள் காரணங்களாக அமைகின்றன. இவ்வாறு மாறும் இலக்கிய வடிவங்களைப் புனைகதை இலக்கியங்கள் என்பர். மக்களின் நம்பிக்கை, மொழி, சமயம், வாழ்வு, பண்பாட்டினை எடுத்துரைக்கும் சிறுகதை, புதினம் முதலானவைகள் அவ்வகையைச் சார்ந்தவைகளாகும். அவ்வகையில் சிறுகதை, புதினம், இளைஞர் நூல்கள், கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல்கள், கேள்வி பதில், ஆங்கில நூல்கள் என்று பல்வேறு தளங்களிலும் தடம் பதித்த, பன்முகத்தன்மை கொண்ட வெ. இறையன்பு I.A.S அவர்களின் 'ஆத்தங்கரை ஓரம்' புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்களை எடுத்துரைப்பதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக உள்ளது. பளபளப்பான தோற்றப்பொலிவையும் நுனி நாக்கு ஆங்கிலத்தையும் நாகரிகமாகக் கருதும் போக்குத் தற்காலத்தில் காணக்கிடக்கின்றது. அவ்வாறின்றி கள்ளங்கபடம் இல்லாத குழந்தை மனதும் மண்ணை நேசிக்கும் மனமும் பிறர் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கருதும் செம்மாந்த ஞானநிலையும் கொண்ட பழங்குடி இன மக்களின் மண் குறித்த ஆர்வமும் அதைக் காக்கப் போராடும் போர்க்குணமும் இக்கட்டுரை வழி ஆராயப்பட உள்ளன.

வாழ்வியல் விழுமியங்கள்

தொல்காப்பியமும் சங்கநூல்களும் பண்டைத் தமிழர்களின் பண்பாட்டினையும் வீரத்தையும் வாழ்வியலையும் எடுத்துரைக்கின்றன. இன்றைய சமகால இலக்கியங்களில் இவற்றை அவ்வளவாகக் காணமுடிவதில்லை. ஏனெனில் இன்றைய தமிழரிடம் ஆதிகாலப் பண்பாடு மறைந்து ஆரியப்பண்பாடும் ஆங்கிலப்பண்பாடும் பெருமளவில் காணக்கிடக்கின்றது.

வாழ்வியல் நெறி என்பது ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் கைக்கொள்ள வேண்டிய நற்பண்பாகும். இத்தனிமனிதப் பண்பே ஒரு சமூகம் முனைப்புடன் முன்னேற வித்தாக அமைகின்றது. வாழ்வியல் என்பது பண்பாடு, சிந்தனை முதலானவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியம், தத்துவம், வரலாறு போன்ற துறைகளைக் குறிக்கும் பொதுப் பெயராகும். இதனுள் அன்றாட வேலை, செயல்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள், பொழுதுபோக்குகள், குடும்ப உறவுமுறை, நட்பு முதலியனவும் அடங்கும். “ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் சில எண்ணக் கருத்துக்கள் எது நல்லது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மேலும், எண்ணக் கருத்துகள் எவற்றை அடைவது நல்லது என்பதையும் அதற்கான வாழ்க்கை முறையையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இதையே விழுமியங்கள் என்றும் மதிப்பீடுகள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர் (Selvaraj, 2000).” வாழ்வியல் விழுமியங்கள், வாழ்வியல் நெறிகள் என்பன ஒரே பொருளுடையனபோல் தோன்றினாலும் இரண்டிற்கும் சிறிது வேறுபாடுண்டு.

வாழ்வியல் நெறிகள் என்ற சொல்லிற்கு ஆங்கில சொற்களஞ்சியம் நுவர்ஜஹ்னா என்று பொருள் தருகிறது. இதனைத் தனிமனித வாழ்வியல் நெறிகள், சமூக வாழ்வியல் நெறிகள் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். இப்புதினத்தில் பழங்குடியின மக்களின் சமூக வாழ்வியல் நெறிகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இறை வழிபாட்டு முறை, உணவு, விருந்தோம்பும் பண்பு, திருமணம், கல்வி, வாணியம், விளையாட்டு, கலையுணர்வு, நம்பிக்கை சார்ந்த பழக்கவழக்கங்கள், ஊர்க்கட்டுப்பாடு, ஒற்றுமையாகப் போராடும் குணம் முதலானவற்றின் மூலம் இம்மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்களை அறிய முடிகிறது.

இறைவழிபாட்டு முறை

மனிதனைச் செம்மைப்படுத்தும் காரணிகளுள் முதன்மையான இடத்தைப் பிடிப்பது இறைவழிபாட்டு முறையாகும். இவ்வழிபாடு சமயத்திற்குச் சமயம் வேறுபடுகின்றது. பொதுவாகச் சமைத்தல் என்ற சொல்லிலிருந்து சமயம் எனும் சொல் வந்தது என்பர். உணவுப் பொருட்களை உண்பதற்கு ஏற்றவாறு பக்குவப்படுத்துவது போல் மனிதனது மனதைப் பண்படுத்தி பக்குவப்படுத்துவது சமயம் ஆகும். “இன்பப் பொருளாம் இறைவனை அடைவதற்கு உயிர்கள் கடைப்பிடித்தொழுகும் ஓர் அறநெறியே சமயம்” என்று தனது சைவ சமயம் நூலில் விளக்கியுள்ளார் (Kalyanasundaram, 2007).

பழங்குடியின மக்கள் பெரும்பாலும் இயற்கையைச் சார்ந்து காடுகளை உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். அப்போது, அவர்களுக்கு இயற்கை அல்லது விலங்குகளால் சில நேரங்களில் துன்பங்கள் நேர்வதுண்டு. அப்போது அவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள பஞ்ச புதங்களான இயற்கையையும் அச்சுறுத்தும் விலங்குகளையும் வழிபட்டனர். சிந்தூர் கிராம மக்கள் புலியைத் தேவதையாக எண்ணி வழிபடுகின்றனர். ஒரு காலத்தில் புலியின் நடமாட்டம் அந்தக் காடுகளில் இருந்ததாகவும் அந்த பயத்தில் புலியைத் தெய்வமாக வணங்குகின்றனர் என்று ராதாபடேங்கர் கூற்றின் மூலம் ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார்.

உணவும் விருந்தோம்பலும்

ஒருவன் உண்ணும் உணவும், உடுத்தும் உடையும் அவனது நாகரிகத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன (Chellam & Uma Mageshwari, 2021; Sasireha, 2021). சிந்தூரில் வசிக்கும் பழங்குடியின மக்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் நிலத்தில் விளைகின்ற தானியங்கள், காய்கறிகள், பழங்கள், கிழங்குகள் முதலானவையையே உணவாக உண்ணுகின்றனர். கம்பை அரைத்து கூழாகக் காய்ச்சி அதில் தயிர்விட்டு நன்கு கரைத்து

வெண்டைக்காய் கறியுடன் சேர்த்து உண்ணுகின்றனர். இதைப் போன்றே இராகி மாவையும் அரைத்து ரொட்டி செய்து உண்ணுகின்றனர். மேலும், கம்பு, சோளம் முதலான சிறுதானியப் பயிர்களின் இளங்கதிர்களைத் தீயில் சுட்டும், சில நேரங்களில் கூழ் தயாரித்தும், அடைகள் செய்தும் உண்ணுகின்றனர் என்பதனை ஆசிரியர் வெவ்வேறான இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார்

பாசாங்குகளை அறிந்திராத கள்ளமில்லாத பாமர மக்களாகிய பழங்குடியின மக்கள் தங்களைத் தேடிவரும் மக்களுக்கு விருந்தளிப்பதில் பாரபட்சம் பார்ப்பதில்லை. “தாங்கள் சேகரித்து வைத்திருந்த தேனையும், மக்காச்சோளத்தில் சுட்டிருந்த மக்கி ரொட்டியையும், பருப்புக் கரைசலையும் பரிமாறி மகிழ்ந்தார்கள்” மேலும் கூடை கூடையாய்த் தாங்கள் பறித்து வைத்திருந்த பிஞ்சி வெள்ளரிக்காய்களையும், காய்கறிகள், பழங்களையும் விருந்தினருக்கு அளித்து மகிழ்ச்சியடைகின்றனர் (Gandhi, 2017).

திருமணம்

திருமணத்தைக் ‘கற்பு’ என்றவாறு தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு சுட்டுகின்றது.

“கற்பு எனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொள்குறி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குறி மரபினோர் கொடுப்பக் கொடுப்பதுவே.”

கொடுத்தற்கு உரிமையுடைய பெற்றோர் கொடுக்கப் பெறுதற்குத் தகுதியுடைய தலைவன் பெற நிகழ்வதாகும் என்று தனது உரைநூலில் தமிழண்ணல் குறிப்பிடுகிறார் (Thamizhannal, 2010). “திருமணம் என்பது மணமக்களின் பெற்றோர், உறவினர் ஆகிய எல்லோரும் மனமொப்பி நடத்தும் புனித நிகழ்ச்சி” என்று தமிழர் திருமணம் நூலில் கூறியுள்ளார் (Sivagnanam, 2009).

பழங்குடியின மக்கள் தங்களுக்குள்ளே பெண் எடுக்கிற வழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளனர். அப்படியில்லையென்றால் வேறு இடத்திற்குச் சென்று உள் கிராமங்களிலிருந்து பெண் எடுக்கின்றனர். அதிலும் மணப்பெண் வீட்டார்க்கு மாப்பிள்ளை வீட்டார் பணத்தைக் கொடுத்தே திருமணத்தை நிச்சயித்துள்ளனர். என்பதனை, “இருபது வெள்ளாடுகளையும் 10 மூட்டை மக்காச்சோளத்தையும் கொடுத்துவிட்டு பெண் எடுத்துக் கொண்டான்” என்ற வரிகள் உறுதி செய்கின்றன (Gandhi, 2017).

கல்விநிலை

பழங்குடியினர் பெரும்பாலும் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று பயிலும் ஏட்டுக்கல்வியில் ஆர்வம் இல்லாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இயற்கை சார்ந்த படிப்பும் அனுபவக் கல்வியும் இவர்களது வாழ்க்கைக்குத் துணையாகின்றது. இதனை இந்நூலாசிரியரும், “கல்வி, விஞ்ஞானம், நாகரிகம் எல்லாம் மனிதனை உயர்வானவனாகக் காட்டிக்கொள்ளவே பயன்படுகிறது. தன் இருத்தலிலே தன்னை நிறைத்துக் கொள்ள முடியும் என்கிறபோது கல்வி ஆடம்பரமாகின்றது” என்றுரைக்கிறார். மேலும், “பழங்குடியினருக்கான பள்ளிக்கூடங்கள் என்ற பெயரில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஆரம்பித்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களில் எப்போதாவதுதான் பாடம் நடக்கும். அதுவும் நகரத்து வாத்தியார் வசதிக்கேற்ப.” என்று இவர்களின் கல்விநிலை மற்றும் கல்வி குறித்து அம்மக்கள் கொண்ட நம்பிக்கையைப் பதிவு செய்கிறார் (Gandhi, 2017).

அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு என்று தங்கள் பெண்பிள்ளைகளைக் கல்வி கற்க அனுப்பாமல் இருக்கின்றனர். இதனை மாற்ற வேண்டுமென சிமன் கருதுகிறான். ஏனெனில் பெண்கள் கல்வி அறிவுடன் இருந்தால் அவர்கள் மூலம் எளிமையாக மக்களை ஒன்றிணைக்க முடியும். இதனாலே தான் பாரதிதாசனும், ‘கல்வியறிவில்லாத பெண் களர்நிலம்’ என்றார் (Metha, 2004).

“எழுத்து விதைகள்

இதயங்களில் தூவப்படும் போது

செழித்து வளர்வது

ஒரு தன் மனிதன் அல்ல

சமுதாயம்”

என்று கனவுக்குதிரைகள் எடுத்துரைத்துள்ளார் (Metha, 2004).

வாணிபமும் கலையுணர்வும்

வெளியூர்களுக்குச் சென்று தங்கி, வாணிபம் செய்யும் வழக்கம் இவர்களிடத்தில் இல்லை. தங்கள் தேவைக்குப்போக மீதம் இருக்கும் காய்கறிகள், பழங்கள், தானியங்களை ஆத்தங்கரைக்கு அப்பால் கொண்டு போய் விற்றுவிட்டுத் தங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிவருவதால் ஏற்படும் வெளியுலகத் தொடர்பின்றி வேறு வாணிபத்தொடர்பு அற்றவர்களாகவே வாழ்கின்றனர். இதனாலே தான் அணை கட்டியபிறகு இம்மக்கள் வெவ்வேறு இடங்களுக்குப் பிரித்து அனுப்பப்பட்டால் நகர்ப்புற மக்களால் ஏமாற்றப்படுவார்கள் என்று அஞ்சும் நிலை காணப்படுகின்றது.

“மூங்கில் கம்புகளைக் கொண்டு சோளத்தட்டைகளை இடையே பொருத்தி குடை போன்று செய்து மழைகளில் தங்களை நனைத்துக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்வார்கள்” இது அவர்களின் கலையுணர்விற்குச் சான்றாக அமைகின்றது (Gandhi, 2017).

விளையாட்டு

ஓடி விளையாடு பாப்பா என்றார் பாரதி. பண்டைத் தமிழரும் வீர விளையாட்டுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர் என்பதனைச் சங்கபாடல்கள் எடுத்துரைக்கும். பொழுதுபோக்கிற்காக மட்டுமின்றி வீரம், விவேகம், புத்திசாலித்தனத்தைப் பறைசாற்றவும் மனச்சோர்வினைப் போக்கிக் கொள்ளவும் விளையாட்டுகளே வடிகால்களாயின “பாரம்பரியமான விளையாட்டு என்று சொல்லிக்கொண்டு இளைஞர்கள் குச்சிகளைப் பிடித்திருக்க, ஒருவர் துணியைச் சுருட்டி வேகமாக நடுவே போட்டு இழுத்துக் கொண்டிருந்தார். அதை யார் அடித்து நொருக்குவது என்று அவர்களுக்குள் பலத்த போட்டி” காட்டு வழிப்பாதையில் பயணம் செய்யும்போது பாம்புகள் வரும் போது தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, கூர்மையான அறிவினைப் பெற இம்மாதிரியான விளையாட்டுகளைப் பழங்குடியின மக்கள் விளையாடுகின்றனர் (Gandhi, 2017).

நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்

நம்பிக்கை என்பதற்கு, காந்தி அவர்கள் “நம்பிக்கை என்பது மனித மனத்தின் விளைவாகும். இயற்கையால் படைக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கும் மனிதனின் செயல்களுக்கும் தொடர்புண்டு என்ற உளவியல் அடிப்படையில் தோன்றியன.” என்று தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் நூலில் கூறியுள்ளார் (Gandhi, 2017).

பழங்குடியின மக்கள் எழுத்துக்களை விட வாயிலிருந்து பிறக்கும் வார்த்தைகளுக்கு அதிக முக்கியத்தும் கொடுத்துள்ளனர். “இன்னார்க்கு இன்ன நிலம் என்று எந்தப் பத்திரமும் கிடையாது. காலங்காலமாய்-பரம்பரை பரம்பரையாய் உழுது வருகின்ற நிலத்தில் அந்தந்தக் குடும்பம் விவசாயம் செய்து கொள்ளும். இதில் அவர்களுக்குள் எந்தப் பிரச்சனையும் வந்தது கிடையாது.” என்ற சான்றின் வழி உணரலாம் (Gandhi, 2017).

சங்ககாலத்தில் இளவட்டக்கல் தூக்குவது வீரம் சார்ந்த விளையாட்டாகக் கருதப்பட்டது. சிந்தூர் கிராமத்தில் மக்கள் ஆலமரத்தடியிலிருக்கும் கல்லைத் தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். “அந்தக் கல்லுக்கு

மஞ்சள், குங்குமம் எல்லாத்தையும் இட்டுட்டுத்தான் நாங்க ஊரை விட்டுப் போவோம். அப்படி செஞ்சாதான் புருஷன் திரும்பி வருவானு பொம்பளைங்க நினைப்பாங்க.” இது மட்டுமின்றி, மண்ணின் ஈரப்பதத்தைக் கொண்டு மழை எங்கே, எப்போது, எவ்வளவு நேரம் பெய்யும், செடிகளில் என்னென்ன பூச்சிகள் விழும், இயற்கையோட சத்தங்களைப் பூமியின் சுழற்சிக்கு உட்படுத்திக் கூறும் வழக்கம் இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்து வாழும் இவர்களிடத்தில் இயல்பாய்க் காணக்கிடக்கின்றது (Gandhi, 2017).

“பழக்கம் என்ற சொல் பழகுதல் அல்லது பயிற்சி பெறுதல் என்கிற பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது. ஒன்றைக் கற்றுக் கொள்வதைப் பழக்கம் என்று சொல்வதுண்டு. தனி மனிதர்களிடம் இயற்கையாக வந்த இயல்பு இது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. பழக்கத்தினுடைய தொடக்க நிலையை வழக்கம் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். வழக்கம் தனி மனிதனை விடவும் அதிகமாகச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்ததாக அமைந்து விடுகின்றது.” என்று, சங்க இலக்கியத்தில் பொது மக்கள் (ப- 148) என்ற நூலில் இராசரெத்தினம் குறிப்பிடுகின்றார் (Rajarathinam, 2004). “எங்களுக்குக் காலையில் குயிலு கத்தற சத்தம்தான் கடிகாரம். எந்த மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் எங்களால் உணரமுடியும். எப்படின்னு கேட்டா சொல்லத் தெரியாது.” என்பதன் வழி இவர்கள் நம்பிக்கை சார்ந்த பழக்கவழக்கங்களை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர் என்பதனை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது (Gandhi, 2017).

ஊர்க்கட்டுப்பாடு

பழங்குடியின மக்கள் தங்களுக்குள் ஒரு குழுத்தலைவரைத் தேர்வு செய்து ஊர்க்கட்டுப்பாட்டைப் பின்பற்றி வாழுகின்றனர். குற்றங்குறைகள் ஏதேனும் நிகழ்ந்தாலும் தங்களுக்குள்ளேயே பேசித் தீர்த்துக் கொள்கின்றனர். போலீஸ் ஸ்டேசன், கோர்ட், ஜாமீன், கேஸ் இதெல்லாம் இவர்களுக்குள் இல்லை. ஊர்க்கூடி எடுக்கும் முடிவுகளுக்கு அத்துணை பேரும் கட்டுப்படுகின்றனர். அப்படி கட்டுப்பாடாதவர்களை, “சமூகத்தை விட்டுத் தள்ளி வச்சிடுவோம்” அணைகட்டுவதற்குத் தங்களின் எதிர்ப்பினை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்க, அதை அலட்சியப்படுத்தும் விதமாக அரசு அதிகாரிகள் அணையைக் கட்டத் தொடங்குகின்றனர். அப்போது ஊர் மக்களைக் கூட்டிக் கூலி அதிகமாகக் கொடுத்தாலும் யாரும் வேலைக்குச் செல்லக் கூடாது என்று கட்டுப்பாடு விதிக்கின்றனர் அதன்வழியே அனைவரும் வேலைக்குச் செல்லாமல் கட்டுப்பட்டு நடக்கின்றனர் (Gandhi, 2017).

கொள்கைப்பிடிப்பும் போராட்டகுணமும்

அணைகட்டுவதற்கு எதிரான தங்களின் எதிர்ப்பினை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கும் போதும், சிந்தார் கிராமத்தை விட்டு வெளியே செல்ல மாட்டோம் என்னும் போதும், எதிர்பாராமல் ஆற்றிலே வெள்ளம் வந்து ஊரை அடித்துச் செல்லும் போதும் என் நிலம் என் உரிமை எனக் கொள்கைப்பிடிப்புடன் வாழ்கின்றனர். இது இம்மக்களின் சமூகப் பிரச்சனையாகின்றது. “ஒரு குழு அல்லது சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினரைத் தாக்குகின்ற, எதிரான சூழலால் ஏற்படுகின்றன கெடுதலான விளைவுகளை ஒன்று சேர்த்துக் கையாளுதல் சமூகப் பரச்சனை.” என்று சமூகப் பிரச்சனைகள் நூலில் கண்ணன் குறிப்பிடுகிறார் (Gandhi, 2017).

ஊர்க்கட்டுப்பாட்டுக்குக் கட்டுப்பட்டு யாரும் அதிகக் கூலிக்கு ஆசைப்பட்டு வேலைக்கும் செல்லவில்லை. ஆற்று வெள்ளம் ஊருக்குள் வரும் போதுகூட தான் வாழ்ந்த கிராமத்தை விட்டுச் செல்லாத கோவிந்தபாயின் மரணமும் நினைவு கூரத்தக்கது.

அரசியல்வாதிகள் தேர்தல் காலங்களில் அள்ளித் தரும் போலி வாக்குறுதிகளுக்கு மயங்காமல் தொடர்ந்து போராடுவதைக் கண்டு அரசியல்பாதிகளே அஞ்சுவது இவர்களது கொள்கைப் பிடிப்பினை எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் அரசு அதிகாரிகள், மந்திரிகள் பணிவாகவும் மிரட்டியும் பேசும்போதும் இம்மக்கள் தாங்கள் மேற்கொண்ட போராட்டத்தைக் கைவிடவில்லை. ஒருபோதும் வன்முறையைக் கைக்கொள்ளவில்லை. “எங்களுக்கு உங்கள் மீது எந்த விரோதமும் இல்லை. நாங்கள் யாரும் வன்முறையில் ஈடுபடப் போவதில்லை. இதை ஒரு அடையாளமாக நடத்துகிறோம். அணையை

நிறுத்துவதற்கு கோஷம் போடப் போகிறோம்.” என்கிற வரிகள் இவர்களது கண்ணியத்தையும் போராட்ட குணத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றது (Gandhi, 2017).

இம்மக்கள் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாக இருந்தாலும்கூட, வன்முறையால் எதையும் சாதிக்க முடியாது என்று அவ்நிம்சை வழியிலேயே போராடுகின்றனர். பழங்குடியின மக்களின் ஓட்டுகளுக்காகப் பட்டெட்டில் மத்தியிலும் மாநிலத்திலும் ஏராளமான சலுகைகளை வழங்கியும் இலவசத் திட்டங்களை அறிவித்தும் அரசியல்வாதிகள் போடும் நாடகங்களை எல்லாம் முறியடித்துத் தங்களின் வாழ்வாதாரத்திற்காகப் போராடும் இம்மக்கள் நமக்கு முன்மாதிரிகளாகத் திகழ்கின்றனர். “உலக வாழ்க்கையைக் கண்ணாடிபோற் பிரதிபலித்துப் பெரும்பாலும் அநுபவத்தோடொத்து நிகழும் கதைகளை நாவல் என்று மேல் நாட்டார் கூறுவர்.” என்றவாறு கைலாசபதி தனது தமிழ் நாவல் இலக்கியம் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் நூலில் குறிப்பிடுவார் (Kailasapathy, 1999). இக்கூற்றின் படி அணைகட்டுவதற்கு எதிராக ஒற்றுமை உணர்வோடு போராடும் பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியலை அநுபவத்தோடு இப்புதினம் எடுத்துரைக்கிறது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

முடிவுரை

இயற்கையைச் சார்ந்து வாழும் வாழ்வும், மண்ணையும் மனிதனையும் நேசிக்கும் குணமும், எளிமையான ஆரோக்கியமான உணவு முறையும், பகைவருக்கும் விருந்தளிக்கும் விருந்தோம்பலும், தெய்வ நம்பிக்கையும், ஒன்றாகக் கூடி வாழும் மக்கள் வேறு இடங்களுக்குப் பிரித்து அனுப்பப்படும் போது அவர்களுக்குள் ஏற்படும் வாழ்க்கைச் சிதைவும், அதனால் உண்டாகும் அச்சவுணர்வும், ஒற்றுமையாகப் போராடும் மனப்பாங்கினையும், பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் இதன்வழி உய்த்துணர முடிகின்றது.

References

- Chellam, N., Uma Mageshwari, S., (2021) Food thy be medicine – A perspective from ancient Tamils, International Research Journal of Tamil, 3(3), 7-21. <https://doi.org/10.34256/irjt2132>
- Gandhi, K., (2017) Tamilar Palakavalangalum Nambikaikalum, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Kailasapathy, P., (1999) Tamil Novel Ilakiya Thiranaaivu Katturaikal, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Kalyanasundaram, T.V., (2001) Murugan Allathu Azhagu, Manivaasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Metha, M., (2004) Kaanavukuthirai, Thirumagal Pathippagam, Chennai, India.
- Rajarathinam, K., (2004) Sanga Ilakkiyathil Pothu Makkal, Naam Tamilar Pathippagam, Chennai, India.
- Sasireha, P., (2021) Religious work of the Nayanmars who volunteered for the sacred offering of Food, International Research Journal of Tamil, 3(2), 78-86. <https://doi.org/10.34256/irjt21211>
- Selvaraj, D., (2000) Samoogaviyal Kolgaikal, New Century Book House, Chennai, India.
- Sivagnanam, M.P., (2009) Tamilar Thirumanam, Oviya Pathippagam, Chennai, India.
- Thamizhannal, (2003) Tholkappiyam Mollamum Uraiyum, Meenakshi Book Store, Madurai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License